

Csongor Andrea TÚLOLDAL

Azokról akarok beszélni,
akik villamosmegállóban,
vasúti peronokon, sötét zugokban,
pályátlan bolygóként keringenek,
lassú bolygással, sehol hozzá a Nap.
Fejüket vakaró, motyogó, toporgó
önvilágukba záródott emberek.
Fejükben bennszülött a gondolat.
Holdudvarukban láthatatlan nép.
Népség.
Szeretetlen vesztesek?
Felfedezetlen tájak?
Borzadva nézett idegen világ
– ott, a félelem túloldalán.
Odaát.

És mégsem róluk beszélek,
megint rólad.
A minap fölöttem voltál.
Nem a megállóban, és nem a peronon.

Szemed szemem fölött
néhány centire csupán. Nem távolság.
Szivárványhártyánk színei
összefolytak. Barna tenger.
Romantikus képzet, sőt: -társítás.
És néhány nap múlva
a kormányra hajolva
arcod indulattól árkolt,
zord, vulkanikus táj.
Távoli, kihalt vidék,
ráhűlt hamu.

Nem a peronon és nem a megállóban,
mégis ugyanúgy az voltál:
idegen, kikötő nélküli világ.

Odaát.

kép | [murielle29, flickr.com](#)